

**Pawilon Czterech Kopuł
Muzeum Sztuki Współczesnej
Oddział Muzeum Narodowego
we Wrocławiu**

Nabytki 2024

Zbiory Muzeum Sztuki Współczesnej w Pawilonie Czterech Kopuł Oddziale Muzeum Narodowego we Wrocławiu powiększyły się o kolejne nazwiska uznanych artystów. Wśród tegorocznych zakupów znalazły się prace Izabeli Chamczyk, Kōjiego Kamojiego, Janka Simona, Krzysztofa Wodiczki i Ewy Zarzyckiej. Rozbudowa muzealnej kolekcji była możliwa dzięki wsparciu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

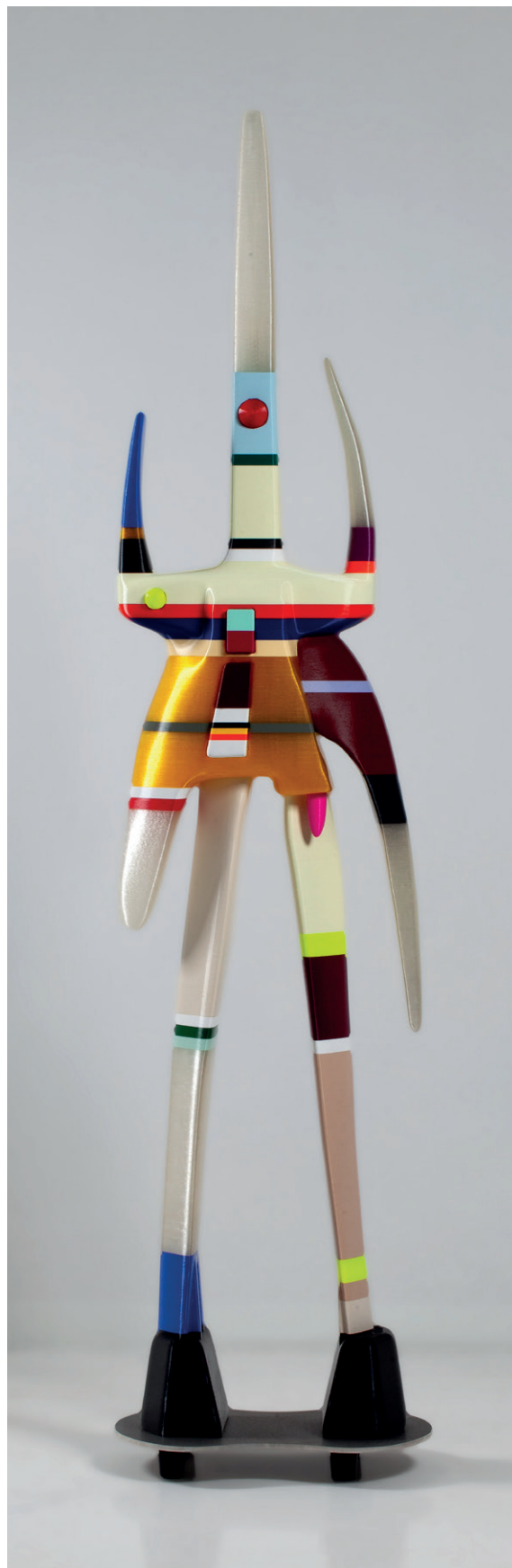
Projekt „Rozbudowa kolekcji Muzeum Sztuki Współczesnej w Pawilonie Czterech Kopuł Oddziale Muzeum Narodowego we Wrocławiu” jest realizowany w ramach programu Narodowa Kolekcja Sztuki Współczesnej Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Tegoroczne nabytki prezentowane będą na wystawie czasowej „Kolekcja otwarta!” od 14 grudnia 2024 do 2 marca 2025. Na ekspozycji pokazanych zostanie w sumie ponad 100 prac, które zostały zakupione do zbiorów sztuki współczesnej MNWr w latach 2014–2024.

Izabela Chamczyk (ur. 1980)

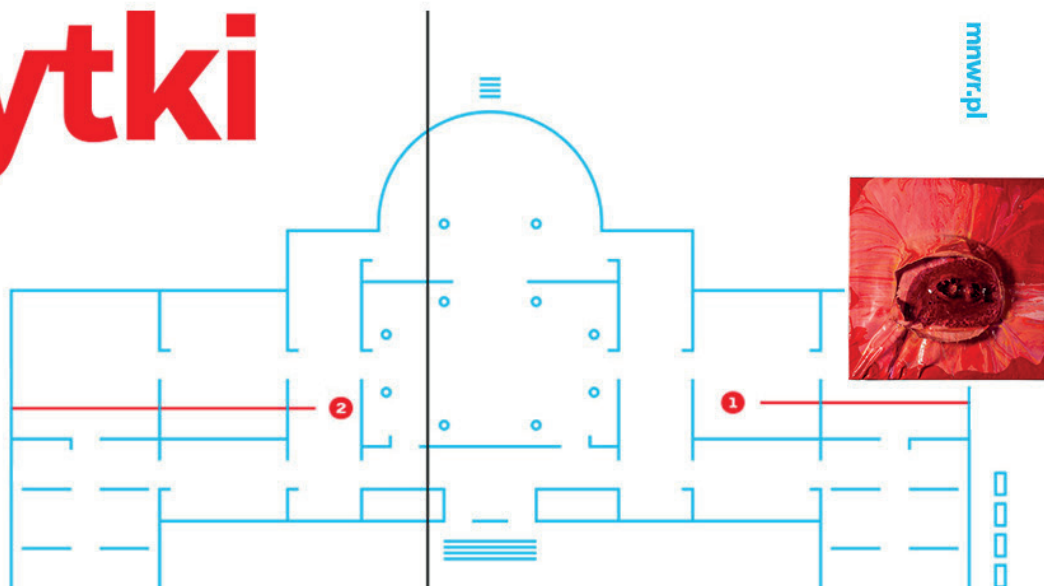
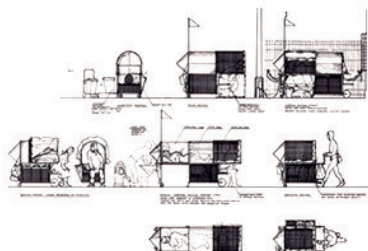
Polska malarka, performerka i artystka wideo. W swojej ekspresyjnej, pełnej emocji i intensywności przeżyć sztuce nieustannie poszerza granice malarstwa. Artystka przez wiele lat próbowała łączyć najbliższe jej dziedziny sztuki, czyli malarstwo i performance. Eksperymentując z farbami i żywicami, dążyła do tego, żeby sam obraz i jego materia były cielesne. W ten sposób opracowała nowatorską, autorską technikę malarstwa performatywnego.

Tegoroczny nabytek – obraz „03” z cyklu „Toxic malarstwo performatywne” (2020) – to niemal organiczny, tętniący feerią barw obiekt malarski, który z jednej strony przypomina rozwijający się kwiat, z drugiej otwartą ranę. To bardzo sensualny zapis procesu ciągłego dziania się, przeobrażania i stawania się formy oraz materii obrazu w czasie. Powstały w trakcie pandemii, jest obrazem o kobiecości, a dominujący kolor czerwony przywodzi na myśl namiętność, emocjonalność i determinację.

Janek Simon, *Meta Folklore v0.4, 2023*

Nabytki 2024

Kōji Kamoji (ur. 1935)

Pochodzący z Japonii artysta od 1959 r. związał swoje życie i twórczość z Polską. Do sztuki awangardowej wniósł dalekowschodnią wrażliwość oraz tradycję. Proste elementy, oszczędne w formie przedmioty, materiały zaczerpnięte ze świata natury zyskują w jego twórczości wymiar symboliczny. Zarówno kontemplacyjne malarstwo artysty, jak również jego asambláže i instalacje cechuje czystość formy, która przywodzi na myśl haiku oraz ogrody zen.

Do zbiorów sztuki współczesnej w Pawilonie Czterech Kopuł zakupiono 10 kompozycji z cyklu „Kamień, wiatr, woda i linia” (2023). Artysta użył w nich naturalnych materiałów, które połączył z rysunkiem tuszem, atramentem i malarstwem akrylowym. Jednak najważniejszym tworzywem tych prac są światło, cień, przestrzeń i powietrze, a gest artystyczny jest próbą stworzenia kontemplacyjnej opowieści, w której obraz jest wynikiem poszukiwania harmonii pomiędzy sobą a światem.

Janek Simon (ur. 1977)

Jeden z najbardziej oryginalnych twórców pokolenia artystów urodzonych w latach 70. XX w. Jego sztuka lokuje się pomiędzy rzeźbą, instalacją i multimediami, a motywem przewodnim są nowe technologie oraz potencjał i zagrożenia, jakie ze sobą niosą. Prace Simona powstają w oparciu o teorie naukowe oraz modele analityczne stosowane w geografii i ekonomii. Ważnym punktem odniesienia są kwestie etnograficzne i pytania stawiane przez geografii kulturową o charakter miejsc i przestrzeni życia ludzi. Fascynuje go hybrydowość kultur oraz punkty styku łączące tzw. kultury orientalne z lokalnym folklorem.

Do zbiorów sztuki współczesnej trafiła praca „Meta Folklore” (2023). To największy obiekt z rzeźbiarskiej serii realizowanej przez artystę od kilku lat, która jest owocem jego zainteresowań działaniem komputerowego algorytmu, procesem druku 3D, wpływem nowych technologii na życie człowieka oraz filozofią DIY (do-it-yourself). Seria „Meta Folklore” jest artystyczną, technologiczną i polityczną fantazją. W kolorowych hybrydach 3D artysta przedstawia własną wizję nowej, uniwersalnej plastyki wykreowanej przy pomocy sztucznej inteligencji, ale także w oparciu o zbiór rzeźb określanych w tradycyjnym ujęciu historyczno-artystycznym sztuką prymitywną.

Krzysztof Wodiczko (ur. 1943)

Projektant, twórca obiektów, sztuki wideo oraz monumentalnych projekcji w przestrzeni publicznej. Czołowy przedstawiciel polskiej i światowej sztuki postawangardowej, którą od lat 60. XX w. poszerza o kontekst społeczny i otwiera na problemy pozaartystyczne. Od początku drogi twórczej interesowały go zagadnienia związane z grupami marginalizowanymi i wyobcowanymi,

z pamięcią zbiorową i traumą historyczną, jak również sposoby reagowania i przepracowywania społecznych napięć i konfliktów.

Zakupiona do zbiorów MNWr praca „Pojazd dla bezdomnych” (1988–1989) obejmuje pojazd, wydruk z autorskim projektem pojazdu oraz serię 6 fotografii przedstawiających działania z nim w Nowym Jorku w 1989 r. Praca była odpowiedzią na problem rosnącej liczby osób bezdomnych w tym mieście. Artysta, przebywający wówczas na emigracji w Stanach Zjednoczonych, opracował konstrukcję i funkcje pojazdu wraz z osobami w kryzysie bezdomności, reagując na ich potrzeby i zapewniając urządzenie do przetrwania, mobilność i bezpieczeństwo. Pojazd powstał w okresie prezydentury Ronalda Reagana, kiedy likwidowano miejsca służące za schronienie dla bezdomnych. Obiekt miał łączyć funkcje praktyczne i symboliczne: z jednej strony – oferować strategię przetrwania, z drugiej – kwestionować ekonomiczne i polityczne systemy marginalizujące bezdomnych.

Ewa Zarzycka (ur. 1953)

Jedna z najbardziej rozpoznawalnych polskich artystek działających w obszarze sztuki konceptualnej, uprawiająca tzw. performans mówiony. Tegoroczna laureatka Nagrody im. Katarzyny Kobro. W latach 80. XX w. wypracowała schemat wystąpień opierających się na bezpośrednim przemawianiu do publiczności, który stał się motywem przewodnim całej jej twórczości.

Kolekcja sztuki współczesnej w Pawilonie Czterech Kopuł powiększyła się o zestaw pięciu filmów z performansami Zarzyckiej z lat 1989–2015. Są wśród nich: „Utrzymanie pozycji artystycznej” (1989), „Walizka znaków” (2006, 2014), „Niezatapialność” (2015), „Teraz” (2015), które tworzą przekrojowy zapis jej działalności, pozwalający spojrzeć na dorobek artystki z szerszej perspektywy i rozpoznać stale powracające motywy. Opowiadane historie, codzienne i pozornie proste, prowadzą do głębokich egzystencjalnych rozważań nad sensem życia czy miejscem artystek w świecie sztuki. Zarzycka transferuje swoje „ja”, sugerując, że to ona sama w swoim bycie jest performansem. Często też zmniejsza dystans z odbiorcami, zmieniając performans w nieformalną, pełną humoru rozmowę.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury – państwowego funduszu celowego. Nazwa zadania: Rozbudowa kolekcji Muzeum Sztuki Współczesnej w Pawilonie Czterech Kopuł Oddziale Muzeum Narodowego we Wrocławiu

Muzeum Narodowe we Wrocławiu jest instytucją
kultury prowadzoną przez Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Mecenas
Muzeum Narodowego
we Wrocławiu

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Bank Polski